

Strážný, kolik je hodin?

[Text bratra Williama Branhamy z Izaiáše 21,1-12 je čten bratrem Gene Goadem—vyd.]

Břímě pustého moře. Jako vichřice na poledne se žene, tak přijde z pouště, z země hrozná.

Vidění tvrdé jest mi ukázáno. Nešlechetník nešlechetnost páše, a zhoubce hubí. Přitáhniž Elame, Médký oblehni. Všelikému úpění jeho přestati rozkáží.

Z té příčiny naplněna jsou bedra má bolestí, úzkosti postihly mne jako úzkosti rodičky; sklíčen jsem, slyše to, strnul jsem, vida to.

Zkormoutilo se srdce mé, hrůza předěsila mne, noc mých rozkoší obrátila se mi v strach.

Přístroj na stůl, necht' stráž drží strážný, jez, pí. Vstaňte knížata, mažte pavězy.

Nebo tak řekl ke mně Pán: Jdi, postav strážného, kterýž by to, což uhlédá, oznámil.

I viděl vozy, a dvěma řady jízdu, vozy, kteréž oslové, a vozy, kteréž velbloudové táhli; šetril zajisté pilně s velikou bedlivostí.

A volal jako lev: Ját', Pane můj, stojím na stráži ustavičně ve dne, nýbrž na stráži své já stávám v každíčkou noc.

(A aj, v tom přijeli na vozích muži, a dvěma řady jízda.) Zvolal tedy a řekl: Padl, padl Babylon, a všechny rytiny bohů jeho o zem roztřískány.

Mét' jest humno, a obilé humna mého, Což jsem slyšel od Hospodina zástupů, Boha Izraelského, oznámil jsem vám.

Břímě Dumy. Slyším hlas z Seir: Strážný, co bylo v noci? Strážný, co se stalo v noci?

Řekl strážný: Přišlo jitro, a tolikéž noc; chcete-li hledati, hledejte. Navrat' se, přid'te.

² [Bratr Neville vede shromáždění zpěvem písně *Budu žít pro Něj* a uvádí bratra Branhamy—vyd.]

Děkuji, bratře Neville. Je dobré, že se s vámi znovu shledávám.

³ Dobré ráno, naši dnešní ranní třídě, přece nám to dělá radost, když se můžeme pozdravit ve Jménu Pána Ježíše. A před chvílí, když jsem byl na cestě se svou rodinou, jsem

uvažoval o lidech kteří vyrazí do kostela v těchto kluzkých dnech, kdy na celé zemi leží sníh, jak je to riskantní na cestách. Oni sem nepřicházejí jen kvůli tomu, aby byli viděni. Přicházejí sem za jistým účelem. A byl jsem velmi šťasten, když jsem zde viděl tuto skupinu lidí dnes ráno, kteří nadále „u víře našich otců žijeme stále,” toto hoří všude v srdcích mužů a žen.

⁴ Zrovna bylo přečteno Slovo naším bratrem Gene Goadem z 21. kapitoly knihy Izaiáše a z toho místa budeme chvíli studovat a potom se budeme modlit za nemocné. A nyní jako téma dnes ráno bych chtěl vzít odtud z 11. a 12. verše: *Strážný, kolik je hodin?*

⁵ A předtím, než začneme mluvit, skloňme naše hlavy na chvíli v modlitbě.

⁶ Pane Bože, Ty jsi Bohem našich otců. Ty jsi Bohem, který vdechl první dchnutí života, které kdy přišlo na zem, a mělš kontrolu nad každým životem až do přítomné doby a budeš mít i nadále. Neboť Ty jsi Stvořitel celého lidského pokolení a všeho co dýchá. Ty jsi Stvořitel.

⁷ A my se dnes ráno radujeme, neboť věříme v našich srdcích, že tvá zaslíbení jsou pravdivá, jedno každé. A Ty jsi v těchto zaslíbeních, Ty jsi řekl, že kdekoliv jsou dva nebo tři shromáždění ve Tvém Jménu, že Ty budeš uprostřed Svého lidu a dáš odpověď na jejich volání.

⁸ A dnes jsou zde obtížená srdce. A hned jak jsem sem vstoupil, spatřil jsem zde ty, jež se nacházejí na nosítkách a vozících. A někteří mají vyhrnuté rukávy následkem infekcí—infekcí na svých ramenech. A jiní, slyšel jsem, už přišli o své milované. A, ó, je to hříšný a bezbožný svět! Ale, přece, všechny tyto věci musí být vyřešeny v Pánu Ježíši, který nám řekl, že: „Všechny věci napomáhají k dobrému těm, kteří milují Boha.”

⁹ A my dnes ráno nacházíme útěchu, neboť věříme že mnohé z těchto věcí nás přivádějí na naše kolena. A rádi si připomínáme Písmo, že ti: „Kterí očekávají na Hospodina nabývají nové síly. Vznášejí se peřím jako orlice; běží avšak neumdlévají, chodí a neustávají.” Jak řekl básník: „Uč mne Pane, uč mne Pane očekávat.”

¹⁰ Necht' tedy dnes, zatímco očekáváme abychom mohli zaslechnout něco ze Slávy a z úst našeho Spasitele, skrze Ducha Svatého, trpělivě očekáváme až uslyšíme Tvůj hlas, jak k nám milostivě promlouváš skrze Svě Slovo a vyřkneš odpuštění pro naše hříchy a uzdravení pro naše nemoci.

¹¹ A necht' opustíme tuto modlitebnu dnes ráno radující se a říkájící, jako ti, kteří přišli z Emauz: „Zdaliž srdce naše v nás nehořelo, když mluvil nám na cestě?” Neboť opravdu věříme,

že On je vzkříšeným Pánem, stejně tak jako jej našli tehdy oni. A On se nachází uprostřed lidí. Nebudeme tedy unavení, naše srdce nebudou umdlévat. Dovol nám obnovit naši víru v Tobě, každou hodinu. Dejž to, Otče.

¹² Prosíme Tě, abys požehnal psané Slovo. Požehnej uši, které budou naslouchat, ústa, která budou promlouvat; aby se Tobě dostala Sláva. Neboť prosíme ve Jménu Ježíše. Amen.

¹³ Není zde nikdo mezi námi, který by byl imunní vůči soužením. Bůh nám nezaslíbil, že nás vyloučí ze všech nemocí. Ale stojí psáno, že: „Jeho síla je postačující a že nikdy na nás nenaloží nic, aniž by nám dal milost to unést.“ A proto, uvědomující si to, máme útěchu.

¹⁴ A nyní se vraťme na chvíli k myšlence textu, k něčemu, co mi bylo, mám za to, položeno na srdce před několika hodinami: *Strážný, kolik je hodin?*

¹⁵ Bylo to snad mezi západem slunce a setměním. A byl to hrozný den v tom městě, neboť zazněl poplach a on, ten strážný na věži, poslal zprávu, že v dáli vidí zvířený prach, jak se vznáší z pod kol kočárů. A uslyšel z dálky dusot koňských kopyt.

¹⁶ A kdyby dvě mladé slečny stály u studny ve svém mladém, mladistvém věku, a měly na starosti jiné věci, ony si myslely, že to byla slova strážného. Snad se nevztahovala tak docela na ně, neboť ony byly v květu mladého ženství. Snad proto, že se měl konat v noci večírek a tyto mladé slečny se chtěly tohoto večírku zúčastnit. A připadalo jim, že varování tohoto strážného přece neovlivní průběh jejich světských radovánek, které si chystaly pro tuto noc. A zatím co rozhovor pokračoval, a—a jedna slečna říká druhé: „Nepřipadá ti to nemístné, že v naší době máme takové kazitele radosti, někoho, kdo se pokouší nás zbavit všech výsad, které máme, a účastnit se všech radovánek?“

¹⁷ A věřím, že se to shoduje s dnešní moderní verzí, neboť lidé uvažují takovým způsobem, že když se snažíš být na pozoru a varuješ je před nadcházejícími nebezpečími, oni si o tobě myslí, že jsi nějaký starý pomatenec, někdo, kdo se pokouší zbavit je veškeré radosti ze života.

¹⁸ A opět budeme uvažovat o mladých lidech, jak se vracejí z práce a jejich tváře jsou špinavé z té práce, kterou byli zaneprázdněni během dne. A jeden mladý chlapík snad řekne druhému: „Jakmile se kapánek umyjí a upravím, setkáme se jako obvykle tam v hostinci. Neboť jsem si jist, Johnne, že nejsi zmaten tou zprávou, kterou jsme dnes zaslechli, co řekl strážný z věže, který nás chce zbavit veškeré radosti ze života a snaží se nám namluvit, že se blíží nebezpečí. Ale, víš, máme přece tu nejlepší armádu, jaká kdy byla. A mnozí z našich vojáků jsou... setkáváme se s nimi na tom stejném místě a radujeme

se, že máme spolu obecnství, takové malé přátelské hazardní hry, a dáme si několik štamprlí. „A mohu říci za sebe,” snad říká, „odmítám jakoukoliv poplašnou zvěst, o které se zmínil strážný. Neboť věříme, že kdyby se blížilo jakékoliv nebezpečí, zcela jistě naši—naši rabínové a pastoři by nám něco o tom řekli. A nebudeme poslouchat takové únavné povídky toho strážného z věže.”

¹⁹ A toto je nápadný obraz našeho národa dnes, že mladí této země a nejen mladí ale stejně tak starí, zdivočeli. A odmítají naslouchat varování. A jakmile opravdový strážný varuje, je postaven na stejnou úroveň s kacířem nebo s nějakým fanatikem.

²⁰ A během toho jak se den proměňuje v noc a voják je snad u brány, ten co střeží bránu, se stává nervózní. A potom se ubírá k... sousední hlídce a říká: „Věříte, že zde je pravděpodobnost, že strážný měl pravdu?”

²¹ Víte, je zde něco skutečného v tom nebezpečí, je zde něco skutečného ve smrti, zdá se, že předtím přichází varování. Častokráte předtím, než milovaní přejdou na druhou stranu, zdá se, že k nim přichází varování.

²² Vypravuji si svého otce předtím, než odešel. Byl pryč z Kentucky, po mnoho let. Ale pojednou, jako by se nad otcem něco pohnulo, aby šel dolů do svého rodiště a promluvil se svými milovanými a přátely.

²³ Poté co se vrátil domů, jeho bratr kterého tehdy neviděl, byl podivným způsobem varován aby přijel do Jeffersonville jej navštívit. A zatím co seděli a hovořili, otec odešel na onen jiný svět.

²⁴ Přichází mi na mysl můj tchán. Pouze několik dnů předtím než odešel, mi řekl: „Billy, pojď se mnou na lov veverek, tam nahoru do Uticy. Chtěl bych vidět to staré místo.” Nějakým způsobem, pro Boží prozřetelnost, nemohl jsem s ním onoho dne jet. A když potom šel a lovil, a když se vrátil autobusem, řekl mi, řekl: „Pustil jsem se až na horu. Všechno se tam nyní změnilo. Ale kdesi daleko, v jistém koutě lesa u Battle Creek, nedaleko od nás,” řekl, „jsem měl dojem, že slyším svou maminku, která volá ‚Ó, Františku!’” Té noci dal svědectví, ve druhé řadě v této modlitebně, po mé levé straně, a žádal si aby se lidé za něj modlili. A o několik dnů později jsme jej pohřbili.

²⁵ Vypadá to tak, že Bůh vždy posílá nejdříve posla. Je to Jeho dobrota a Jeho milost, poslat těm kteří jsou opravdového srdce varování o blížících se věcech.

²⁶ A jsem tak rád, že v těchto dnech, v nichž nyní žijeme, kde je šero a tma všude dokola, že se ukazuje blažená naděje, jež se zmocňuje srdcí Božích lidí, že jednu slavnou hodinu přijde Ježíš.

²⁷ A v tomto velikém čase soužení, v tomto městě, ten mladý národ to podcenil, a mnozí lidé se nestarali o to, co řekl strážný. Oni samozřejmě v hostinci byli a večírek se konal. A vojáci pili. Skvěle se bavili a cítili se naprosto bezpeční. „Nic jim nemůže ublížit,” neboť byli hezky namazaní, jak bychom tomu dnes řekli, duchy vodky a míchaných nápojů.

²⁸ A tu najednou přijel do města kočár. A dveře hostince byly násilím otevřeny, stejně tak domy, a smrtící zbraň byla v akci, pouze proto, že odmítli naslouchat varování strážného.

²⁹ A povinnosti strážného, v Bibli, musel to být vybraný muž. Musel to být muž ostražitý na nebeská tělesa. Musel přesně vědět, kde se nalézají hvězdy, aby mohl lidem říci přesný čas. Snad mnozí unavení nemohli spát, byli neklidní a volali na strážného ve věži, volali tato slova: „Strážný, kolik je hodin?”

³⁰ A on pohleděl ke hvězdám a snad řekl: „Je *tolik-a-tolik* hodin.”

³¹ Pak se vraceli na svá lůžka, nebo kdekoli si zvolili přebývat, očekávající až nastane den, až pomine ta únavná, unavující, neklidná noc.

³² Bože, buď milostiv! Jsem zvědav, není-li dnes vhodný čas abychom volali k našemu velikému Strážnému: „Kolik je hodin?” Blíží se nebezpečí a celý svět se zachvěje pod jeho vlivem.

³³ Strážný musí také vždy konat své povinnosti. Musí varovat lidi před nadcházejícími nebezpečími. Je to jeho povinnost, dávat pozor na nadcházející nebezpečí. A on byl na věži, která byla postavená mnohem výš než zdi. A tato věž, kterou tam on měl, v ní se nacházely astronomické knihy a tak dále, aby mohl pozorovat hvězdy a říci kolik je hodin. A každou věc, která se blížila během dne, mohl ji rozeznat.

³⁴ On rovněž mohl vidět mnohem dál, než kdokoli jiný na zemi. Mohl vidět dále, než kdokoli na zdi, neboť se nacházel výš. A čím výše vystoupíš tím dále můžeš vidět. A můžeš předvídat blížící se nebezpečí mnohem dříve než ti, kteří jsou připoutáni k zemi.

³⁵ Obdobně jako Izaiáš ve své době, který řekl, že Bůh jej učinil strážcem. Bůh připodobnil své proroky k orlům.

³⁶ A jak jsem často kázal na téma orlů, orel je pták, který může vyletět mnohem výš než kterýkoli jiný pták. A musí být jinak stavěn pro ty výšiny ve kterých létá. Jestráb jej nikdy nemůže následovat. Žádný jiný pták jej nemůže následovat. On je ptákem projektovaným Bohem a takto byl učiněn. Pokud by se pokusil jeho místo zaujmout jiný pták, zahyne. Musí mít pevná brka, mocná křídla. A co by mu prospělo létání do výšky, pokud by neviděl, neměl přiměřený zrak? Jestráb by tam oslepl; neviděl by. Čím výš se orel zvedá, tím dále může vidět.

³⁷ A Bůh přirovnal své proroky k orlům. Oni jsou těmi strážnými, kteří se zvedají vysoko, aby mohli vidět dál. A jejich zrak je učiněn duchovně jasnozřivým, aby mohli vidět blížící se nebezpečí.

³⁸ A Bůh postavil Izaiáše aby varoval lidi že se blíží nebezpečí, ale oni jej nechťeli poslouchat.

³⁹ A dnes Bůh má stále orly, neboli posly, muže na věži, kteří se vznášejí v Duchu, mnohem výš než jakékoliv mechanismy a atomové pumpy a vědecký výzkum. Má muže, kteří jsou obzvlášť utvářeni k tomuto cíli, kteří se vznášejí k ochrannému valu Golgoty, ve jménu Pána Ježíše, a postaví se na vrcholek kříže a mohou zpět poslat poselství: „TAK PRAVÍ PÁN.” Jejich duchovní zrak je daleko ostřejší, než kněží v chrámu; daleko ostřejší, než u obyčejného člověka, krácejícího cestou života; neboť jsou zvláště zformováni pro tyto úkoly, ke kterým je Bůh povolal. A proto se nám sluší věnovat tomu pozornost, když slyšíme o nadcházejících věcech.

⁴⁰ A nyní na chvíli udělám změnu. A obrátím vaši pozornost na Království těchto orlů, nebo-li proroků, nebo-li strážců na věži. Je to Pán Ježíš, On sám. A tento den, ve kterém nyní žijeme je mnohem závažnější, než den, ve kterém zde byl On, když se nacházel ve stínu kříže, neboť promlouval mnohem více o Svém druhém Příchodu, než o Svém odchodu. Pokud budete opatrně zkoumat Písma, naleznete, že těsně před Svým odchodem, že prorokoval o věcech, jež se chystají stát v tomto dni.

⁴¹ On věděl, že musí být ukřižován. On věděl, že musí trpět, nevinný za vinné. Věděl, že třetího dne vstane z hrobu. Věděl, že zde nejsou žádné moci, které jej mohou udržet v hrobě, neboť Slovo Boží říká, že: „Nedovolí Svému Svatému uvidět porušení ani neponechá Jeho duši v pekle.” A nebylo žádné moci, která by mohla narušit toto prorocství. Jeho Slova zůstanou pravdivá a ona se vyplní ve svém čase. A on měl důvěru, že co Otec řekl, že Otec je s to dodržet Svě Slovo.

⁴² A proto Jeho veliké srdce, které v Něm bylo, které bylo Božím trůnem, ve Svém srdci věděl, že tento veliký nadcházející čas zkoušek přijde vyzkoušet všechny národy a podrobit zkoušce všechny lidi. A proto věděl, že tato veliká otázka která byla položena, se nezakládá na tom, jestli On povstane znovu nebo bude ukřižován podle Písem nebo jestli vstoupí na Výsosti a sestoupí Duch Svatý. Ale otázka se zakládá na tom : „Bude-li zde na zemi nějaká víra při Jeho příchodu?” A odkud přichází víra? „Skrze slyšení Slova Božího.” To byla Jeho otázka. „Bude-li víra na zemi když přijdu?” Nalezne lidi, kteří věří Jeho Slovu?

⁴³ Jestliže my, ve dnech, v nichž žijeme, můžeme zalistovat ve stránkách Jeho pozeňnaného Slova a nalézt ty věci, o kterých

řekl, že se stanou, ovlivňující dnes tuto zem. Dějí se znamení a zázraky. „Lidská srdce selhávají strachem.“ Zmatení časů a soužení národů. Hrozná znamení na nebesích,” jako třeba létající talíře a celý Pentagon je rozčilen. „A moře a vlnobití a zemětřesení na různých místech. Lidská srdce ve strachu selhávají; jsou připraveny strašné atomové zbraně, v očekávání. Stísněnost visí nad zemí jakou tento svět doposud ještě nezažil.

⁴⁴ Minulý týden jsem měl příležitost si promluvit s jedním ze svých drahých přátel a bratří, kapitánem Juliusem Stadklevem, který napsal knihu *Prorok navštívil Afriku*. A bratr Julius byl v Kalifornii, neboť se nyní školí na armádního majora, a on . . . oni, armádní štáb, jej podrobili veliké zkoušce. Prozkoumali jeho rodokmen, dokud nedokázali kým byla jeho prababička, a jejich minulost, kým oni byli, dříve než mohl zaujmout místo v tom shromáždění.

⁴⁵ A on se vrátil z toho sejití, a přišel na vrcholek hory kde jsme bydleli spolu s několika přáteli, potkal mne pod jalovcem a řekl: „Bratře Branhame, je to nejúnavnější věc, jakou jsi kdy slyšel.“ Řekl: „Jsem tak velice pod přísahou, že nemohu sdělit nebo říci žádnou informaci,” řekl, „neboť jsme . . . vzali nás pod slavnostní přísahu. Ale,” řekl, „mohu říci toto. Armáda zanikne. Nebudou mít více žádnou armádu; pouze několik strážných dokola. Nebudou mít žádné letectvo. Nebudou moci najít dost času na konstrukci rychlejších letadel a tak dále, jen v tom případě, že by to bylo pro komerční účely. Oni se soustředí pouze na jedno zatažení spouště. Spějí k naprosté zkáze.”

⁴⁶ On řekl: „Bratře Branhame, veřejnost neví co jsou armádní tajemství.” Řekl: „Když tito velící důstojníci hovořili v místnosti,” řekl, „taková hrozná stísněnost se zmocnila té místnosti, že povstal jeden z jejich největších vědců a řekl: „přál bych si mítí starý vůz a krávu a odjet za tuto horu a mítí tam pro sebe záhonek zelí a fazolí a zapomenout na to vše.” Ó,” řekl, „Jestliže by se tato informace dostala na veřejnost pak by způsobila zděšení na celém světě. Blíží se nebezpečí.”

⁴⁷ On řekl: „Oni mají . . . stahují nyní své osazenstvo z ostrovů. Stahují své jednotky z Anglie. A mají tam velké, obrovské čluny plné jakési zbraně. Čekají jen na první rozvíření vzduchu od rakety a každý národ dá volný průchod svým vášním v tom čase.” Řekl: „Nezůstane zde na zemi ani jediný kousek trávy nebo jediná hora, která by nebyla srovnána se zemí. A může se to stát kdykoliv.” Ó, jaká stísněná hodina!

⁴⁸ A všechny ty věci, které slyšíte o létajících talířích. A doufám, že jste slyšeli interview s tímto mužem, včera v rozhlase, který tvrdí, že mluvil s lidmi. Nechtěl bych znevážit

toho muže, ale celý jeho systém se protíví Slovu. Není správný. „A na Marsu není smrt a oni sem musí přijít aby nás poučili jak nemít smrt.“ Ale když přišla řada na důkazy, on neměl ani špetku důkazů, kterak by to mohl obhájit. Je to pouze nějaká mystická idea, kterou nakreslil. A podle mého názoru je falešná, neboť Bible říká něco jiného než on.

⁴⁹ Mohl bych vyjádřit co si myslím o létajících talířích. Nevěřím, že to jsou stíny. Nevěřím, že to jsou báje. Věřím. . . To nemusí tak být. Je to pouze můj názor. Pán mi neřekl, že to je takto. Ale, když nahlížím do Písem, tam nalézáme všechny věci.

⁵⁰ Ježíš řekl: „Jako bylo za dnů Sodomy tak bude příchod Syna člověka.“ A před zničením Sodomy, prvně než padl z nebe oheň a zničil město a roviny, byli zde andělé z nebe, kteří se tam podívali a důkladně prohlédli, aby se přesvědčili zda tyto věci byly pravdivé nebo nikoliv. A copak se toto nepodobá Bohu, který poslal své anděly vyšetřit a zjistit, krátce před tímto velikým zničením? A všimnuli jste si? Byl zde jeden anděl, který přišel a navštívil jednoho starého muže, který učinil rozhodnutí pro Boha, a žil opovržen světem ve stanu daleko v poušti, neboť někdo jiný si zvolil a vzal mu veškeré jeho jmění. Ale on řekl: „To je v pořádku. Setrvám zde ve vůli Boží.“

⁵¹ Raději setrvám ve vůli Boží, než kdybych měl všechny peníze, které vám může naservírovat tento svět.

⁵² A jakmile bylo učiněno konečné rozhodnutí, anděl Páně přistoupil k Abrahamovi a řekl: „Pohled' na východ, západ, sever a jih. To všechno je tvoje, Abrahame.“

⁵³ A Písmo nám říká: „Blahoslavení tiší, nebo oni dědictví obdrží na zemi.“ A jaký je v tom rozdíl? Všechny věci na zemi zaniknou spolu s ní, ale Bůh nemůže zaniknout.

⁵⁴ A já věřím, v souladu s tím jak jsem veden. Totiž, jestliže. . . Obrázek anděla Páně, který přichází a rozsuzuje.

⁵⁵ Všimli jste si anděla, který přišel k Abrahamovi? Byl obrácen zády ke stanu když promlouval k Abrahamovi a řekl: „Dodržím své zaslíbení vůči tobě.“

⁵⁶ Ó, jaké je Poselství Božího Anděla pro dnešek, který dodrží Své zaslíbení! Celá nevíra světa, skeptici, ateisté, bezvěrci, nevěřící, nikdy nezbaví Boží moc účinku. Stane se to každopádně.

⁵⁷ „Vzpomenu si na Své zaslíbení, a způsobím, že Moje zaslíbení dopadne dobře.“ A Sára se zasmála, za ním ve stanu.

⁵⁸ A On obrácen zády ke stanu řekl: „Proč se Sára smála?“

⁵⁹ A Sára vyběhla ven a řekla: „Nesmála jsem se,“ neboť se vyděsila.

60 Co to vlastně bylo za muže? Jsem zvědav, co to bylo vlastně tehdy za Strážného na věži? „Co je to s námi za osobnost, ač obrácena zády ke mně a přece ví, že jsem se smála ve stanu?“ Zapamatujte si, On byl Strážný.

61 A On se obrátil a řekl: „Ano, ty ses smála.“ A ona byla vyděšená.

62 Všimněte si znovu, kterak v onen den, těsně před příchodem Páně, ty stejné bytosti se mají vrátit. A jsem zvědav, když se rozhlížíme a pozorujeme jejich povahu, pozorujte co oni činí. A pozastavuji se nad tím jestli mnoho z těch pozoruhodností není přesně tím co řekl Ježíš, že se stane. „Budou zázraky na zemi svrchu. A na zemi soužení národů, nevědoucích kam se podíti, zemětřesení na různých místech a muži budou umírat následkem selhání srdce.“ Nikoliv ženy, ale muži. Ženy neumírají často následkem selhání srdeční činnosti. Jsou to muži. Tím se splňuje to, co Ježíš řekl. Je to přesně to, co On řekl.

63 A tak kdybychom v tom mohli pokračovat, hodinu za hodinou, skrze všechny proroky, jak oni o tom prorokovali. Copak to nezpůsobí v člověku vzdech: „Strážný, kolik je hodin?“

64 Pentagon nezná řešení. Spojené státy nemají řešení. Německo, Rusko, nikdo nemá řešení. Věda nemá řešení.

65 Kdo tedy má odpověď? Strážný, který je na hradbě, on zná odpověď. „Strážný, kolik je hodin?“ A Duch Svatý je ten Strážný, který připravuje lidi a předává Boží varování. On byl ustanoven Strážným. Vidíme, kterak nemocní jsou uzdraveni, slepé oči jsou otevřeny, hluché uši dále nezavřené, mrzáci chodí, chromí. . . poskakují jako jelen. Naplňuje se. . . Co to znamená. Je to Příchod Páně, který se sem dere.

66 A všechny tyto věci a tato varování! A lidé se neustále tlačí do svých pivních mejdanů a promarní čas na pošetilostech. A dovádějí. „A oni tancují a jí a pijí a žení se a vdávají se,“ přesně jak řekl Bůh. A nelze je nijak zadržet.

67 A jestliže si všimnete, v tomto velikém církevním věku, podle Zjevení 3, v tomto věku se nacházeli ti, kterým byla dána Jitřní hvězda, těsně před Příchodem.

68 Všimněte si, jak to bylo s biblickým Izaiášem, který řekl: „Strážný, kolik je hodin?“ On řekl: „Přišlo jitro a tolikéž noc.“ Co? Přichází jitro, ale noc přichází před jitem. Co to znamenalo? Každý ví, že před svítáním, právě v hodinu přicházejícího dne, nastává nejtemnější doba.

69 Ó, moji přátelé, poslyšte to TAK PRAVÍ PÁN. Pokud mne považujete za Jeho služebníka, je právě před svítáním. A proto ta hrozná stísněnost se zmocňuje země. Je krátce před Příchodem Pána Ježíše. Už není v ničem jiném naděje kromě Jeho Příchodu.

⁷⁰ Národy proti národům. Zahrávají si s Boží laboratoří, až se zmocnili moci, že mohou jeden druhého vyhodit do vzduchu a proměnit na atomový popel. A jsou bezbožní a jsou zbavení náboženství a nepodobají se Kristu. A jediný motiv a předmět který mají, je ničit. A jsou inspirováni andělem zhoubcem, který byl poslán z nebe aby tyto lidi inspiroval.

⁷¹ Dovolte mi říci, ve Jménu Pána Ježíše, Duch Svatý je poslán jakožto Strážný na věži. A když lidé volají: „Kolik je hodin?“ Jsi unaven tímto životem? Jsi unaven hříchem? Jsi unaven pohřebními průvody a nemocemi a bezbožností na každém kroku? Byla už tato noc dlouhá a únavná? „Kolik je hodin, strážný?“

On řekl: „Přichází ráno.“ Vidíte, útěcha.

⁷² „A noc přichází rovněž.“ Co je noc? Pohledte v jak dokonalém souladu s Písmem byl Izaiáš. V souladu s regulérním během přírody, příchod slunce vždy zmrazuje tmu a činí ji temnou. Předtím než nastane den je větší tma, než v kteroukoliv noční dobu. Proč? Je to přicházející světlo, které působí tuto tmu.

⁷³ A nyní přichází Pán Ježíš, který přináší toto šero na zem. Copak On neřekl: „A když se toto počne dít, pohledte a pozdvihněte hlav svých, proto že se přibližuje vykoupení vaše“?

⁷⁴ Palestina je národem. Židé se vrátili ze všech koutů země a nyní jsou tam, aby uviděli jak On přichází, jak řekl Bůh. „Od stromu pak fíkového uchte se podobenství, když již pučí listí.“ On řekl: „Stane se, že toto pokolení neustane, nepomine, neukončí se, dokud se nenaplní všechny tyto věci.“ Které pokolení? Pokolení, které uvidí, jak fíkovník vypučí listí. Izrael byl vždy fíkovníkem.

⁷⁵ „Co pozůstalo po housenkách, snědly kobyly“ řekl Joel, „a co pozůstalo po kobyulkách, snědli brouci. Co pak pozůstalo po broucích snědli chrousti.“ A pokud si všimnete, je to stále tentýž brouk. Jeden každý jmenovaný z tohoto hmyzu, který požíral tento strom, je tím stejným hmyzem, jen v jiném stádiu. A ten stejný hřích nevíry, který začal pojídat tyto Židy, že: „Ježíš nebyl Kristem,“ ohlodal tento strom, že zůstal pouze pahýl. A prorok to viděl a plakal. Ale Pán řekl: „Já nahradím,“ praví Pán, „léta, kteráž sežrali brouci, kobyly, chroustové.“

⁷⁶ A poprvé po pětadvaceti stoletích se Židé vracejí do své domoviny. „Toto pokolení nebude anulováno, nepomine, dokud se to vše nenaplní.“ „Potom vyleji Ducha Svého v posledních dnech,“ praví Bůh, „na své syny a dcery, budou prorokovati. A ukáží zázraky.“

⁷⁷ Nemocní jsou uzdraveni, projevují se veliké moci, skrze toho stejného Ducha, který seděl a řekl Abrahamovi, že Sára se smála v místnosti za ním.

A potom voláme: „Strážný, kolik je hodin?”

⁷⁸ A on řekl: „Přichází noc.” Pozorujte. Noc, prvně... Nejdříve přichází ráno. Potom také noc.

⁷⁹ Krátce před svítáním je zde vždy jedno veliké světlo, které je umístěno na nebesích, a je to jitřní hvězda. Když uvidíte jitřní hvězdu, kterak, jak vzplane, je jasnější a jasnější, potom se země stává tmavší a tmavší. A jasnější je proto, že země je temnější.

⁸⁰ A církev v těchto posledních dnech, toto povolané a vyvolené Tělo Kristovo, obdrželo skrze Bibli zaslíbení, že On mu dá Jitřní hvězdu.

„Strážný, kolik je hodin? Co se stane?”

⁸¹ Zde to je. Na celý svět přichází úplná zkáza. Ale předtím než dojde k této zkáze, Církev Ježíše Krista půjde ve Vytržení, setkat se se Svým Pánem.

⁸² Jaké má jitřní hvězda poslání? Co činí hvězdy tak jasnými v tomto čase? Je to příchod slunce. Jitřní hvězda odzrcadluje světlo slunce. Jiné hvězdy dělají dojem, jako kdyby pohasly.

⁸³ Všechny teologie lidského původu, celá studená, formální lhostejnost uschne. Ale strážný sedící tam na věži, s Jitřní hvězdou, odzrcadlí pravé poselství Pána Ježíše, který brzy přijde, neboť se stává stále jasnějším a jasnějším, zatím co slunce začíná vstávat.

⁸⁴ Ó, chtěl bych říci, jitřní hvězdy, povstaňte, zaskvějte se ke slávě Boží, neboť příchod půlnoční tmy je nad zemí, a velká tma nad lidmi. Ale přichází ráno a hvězdy se budou skvíť svým světlem.

⁸⁵ Uvažujte o této hrozné hodině, které čelí celý svět. Uvažujte o této hrozné mráкотě, které dnes čelí každý nespasený člověk. Všechny národy, všechny pahorky, všechny farmy a všechny domy, na které byli hrdí se stanou prachem, znovu vulkanickým prachem, v jediné chvíli, v okamžiku.

⁸⁶ Ale ti, kteří milují Pána, ti kteří mají světlo Jitřní hvězdy, kteří soustředí—soustředí svůj zrak na Něj a odvracejí se od tohoto světa! A jak Pavel psal v závěrečné epistole, předtím, než opustil tuto zem, byl unaven, nervózní a vyčerpán. Ó, jak soucím s tímto malým židem. Když řekl: „Nechť mne nikdo neobtěžuje. Boj výborný bojoval jsem, běh jsem dokonal, víru jsem zachoval. Již za tím jest mi odložena koruna spravedlnosti, kterouž dá mi v onen den Pán, spravedlivý soudce.” Potom uvažoval o příchodu jitřní hvězdy, řekl: „A netoliko mně ale všechněm těm, kteří milují to slavné příští Jeho.” Ó: „Pozdvihněte svých hlav, vaše vykoupení se blíží.”

⁸⁷ Strážný, co přimělo vyprávět o tom noviny? Co přimělo vyprávět o tom vědu? Co vyděsilo Pentagon, že o tom podal

informaci?" Neboť lidé budou páchat sebevraždy a házet peníze a věci na ulice. „Co . . . Co se to děje? Co to je? Kolik je hodin?"

⁸⁸ „Přichází ráno." To souhlasí. Co se to vlastně děje? Dělá se ráno, přichází a tlačí před sebou Světlo. Působí, že temná mrákota přichází těsně před Světlem, které se chystá zazářit.

⁸⁹ Jsem tak rád, že jsem křesťan. Jsem tak rád, že jsem Jeho strážný, jeden z nich, který stojí na hradbách a křičí: „Připravte se setkat s Bohem, neboť hodina Jeho Příchodu se blíží."

⁹⁰ A vy, zde v tomto kostele dnes ráno, je-li tu někdo, který není naprosto pevně přesvědčen, že Jitřní hvězda odzrcadluje své světlo v jeho srdci, ten veliký Duch Svatý, nechť tě na to připraví. Neboť je zde ta největší událost, která se doposud stala, je to velmi blízko. Stojíme na prahu, pozorujeme kterak se začíná drama.

⁹¹ Mnohokrát jsem viděl filmy, jak v Hollywoodu a jiných místech, jak se začíná děj. A jak oni vezmou hvězdy a své věci a připraví se. A jak to nacvičí předtím než se to drama provede. Byl jsem vždy ohromen, když jsem to pozoroval a věděl jsem, že to je pouhý padělek.

⁹² Každý padělek vznikne z nějaké ryzí věci. Nemůže zde být falešný dolar, dokud není ten pravý. Nemůže existovat pokrytec, pokud zde není pravý křesťan. Nemůže být falešné poselství dokud zde není to pravé. Nemůže zde být noc, dokud nebyl den. Jistě!

⁹³ A zatím co jsem pozoroval, kterak zahajují dramata, uvažoval jsem: „Ó, my stojíme vysoko na věži, daleko nad vším v tomto světě a pozorujeme dvě největší věci; vypršení času a Příchod Páně. Brzy: „Času více nebude." „Nebude už více času," a Příchod Páně.

⁹⁴ A antikrist, on zde ustanovuje své poddané. On má komunismus. On má jiné izmy. On má církve. A on má katolicismus. On má protestantismus. On všechno seřadil, aby předvedl tu podívanou.

⁹⁵ Ale jsem tak rád, že v nebi je Otec, který ustanovil rovněž Svě osobnosti pro toto veliké drama. Když je antikrist dovede k zániku všeho, dokonce času, Bůh se chystá ve Svém dramatu pozvednout Svou Církev do Věčnosti, do blažené říše Věčnosti, s samotným Bohem. Pročež, tato stará těla budou proměněna a budou se podobat Jeho vlastnímu oslavenému tělu a tato porušitelnost se oděje do nesmrtelnosti a navždy Jemu podobni budeme.

⁹⁶ Pohleďte! Vy, kteří posloucháte televizi, kteří posloucháte rozhlas, kteří čtete noviny, kteří rádi posloucháte noviny a pozastavujete se nad tím, co to znamená, naslouchejte mému

hlasu. „Přichází jitro a tolikéž noc.” Jitro přichází pro ty, kteří jsou připraveni pro jitro a noc přichází pro ty, kteří nejsou připraveni pro jitro. Necht' Bůh připraví naše srdce dnes.

⁹⁷ „Nebot' zasnívá ráno, Věčné, jasné a radostné.” A jak řekl básník: „Jeho vyvolení se shromáždí do svých domovů nad nebesy. A když bude zavolán nástup, budu tam.”

Modleme se.

⁹⁸ V této hodině pozemské stísněnosti a zkázy na každém kroku, Pane Bože, jsme... Neumíme vyjádřit jak to cítíme, a díkuvzdání a vděčnost v našich srdcích, že Ježíš Kristus sestoupil dolů ze Slávy a byv učiněn člověkem, jako my, přebýval mezi námi. A potom když zemřel za naše hříchy, sestoupil do ráje a vzal očekávající duše, prolomil se skrze každou duchovní moc, jejíž pomocí ďábel spoutal tento svět, a způsobil paprsek, že sluneční jas Boží věčné milosti mohl zasnít na ty, kteří byli ochotni ji přijmout.

⁹⁹ Bože, dej dnes, aby lidé všude pospíchali, pospíchali do toho Království, neboť Poselství bylo vždy naléhavé. Pospíchejte, pospíchejte, vyjděte ven! Anděl řekl, v Sodomě: „Nemohu udělat nic, dokud odtud neodejdete.” Pane, dejž, ať Poselství plné milosti a moci a lásky, přece bylo naléhavé. Dejž, Pane, aby lidé mohli rychle přijít a přijmout Krista a být naplněni Duchem Svatým. Nebot' Ježíš řekl: „Kterí jsou z Boha slyší Slovo Boží.” Necht' přijdou a činí pokání ze svých hříchů, necht' se pokrtí ve Jméno Pána Ježíše na odpuštění svých hříchů a jsou naplněni Duchem Svatým; aby jejich duše byla utvrzena ve stejném stavu, jako v prvotní církvi, necht' tak bude když přijdeš.

¹⁰⁰ Jsme vděční za Poselství a modlíme se, abys mu poželal, Pane, aby prospělo našim srdcím, zatím co očekáváme na Tebe. V Ježíšově Jménu prosíme. Amen.

¹⁰¹ [Prázdné místo na pásku. Klavíristka hraje *Až zazní zlaté zvony*. Někdo říká: „Bylo to opravdu nádherné Poselství, bratře Branhamě.”—vyd.]

Jeden po druhém dorazíme do těch bran,
abychom tam přebývali s nesmrtelnými,
až zazvoní zlaté zvonce pro tebe a mne.

¹⁰² Cožpak jej nemilujete? Nu, poselství se skončilo, oslavujme Jej takto, v Duchu. Pouze... On je zde. Veliká, přísná Slova, ale jsou pravdivá. Promlouvám v Kristově Jménu. Příchod toho dne. Vy mne uznáváte. Přál bych si... [Prázdné místo na pásku—vyd.]

... vy a já.

Pozdvihněme ruce.

... slyšíš...

Neslyšíš andělských zpěvů?
 To je slavné haleluja Jubilea.
 V té vzdálené nádherné věčnosti,
 ihned za stkvící se řekou,
 když zazní zlaté zvonce pro tebe a mne . . .

¹⁰³ Zatím co ona znovu hraje podejme si ruce s někým, kdo je vedle tebe! . . .? . . .

. . . nádherné věčnosti,
 ihned za . . .
 když . . . můžeš dosíci ten břeh pouze vírou . . .

¹⁰⁴ Stačí když řekneme jeden druhému: „Poutníče, jsem tak rád, že jsem s tebou.”

. . . po druhém dorazíme do těch bran,
 abychom tam přebývali s nesmrtelnými,
 až zazvoní zlaté zvonce pro tebe a mne.

Neslyšíš zvuky těchto zvonů?
 Neslyšíš andělské zpěvy? (Co je to?)
 To je slavné haleluja Jubilea.
 V té vzdálené nádherné věčnosti,
 ihned za skvící se řekou,
 když zazní . . .

¹⁰⁵ Něco se mi teď vybavilo v paměti. Moje manželka, tam vzadu, si to dobře pamatuje. Měl jsem tu výsadu navštívit starý sbor v Pisgah, Biblický institut v Kalifornii. Měl jsem s nimi jedny bohoslužby. Je to starý originální dům moci. Jaké nádherné místo! Setkal jsem se s pastorem, bratrem Smithem. Víte, oni tisknou noviny. Mají pomoc. Nepořádají žádné sbírky. Všechno je zdarma. A oni existovali po dobu více než padesát let. Začal s tím jakýsi lékař, který byl zmrzačený a přišel do Kalifornie pro pomoc. Ten doktor mu řekl: „Pro tebe nemůže být už nic uděláno.” Domnívám se, že to byl zesnulý doktor Price nebo někdo, který se za něj modlil, tam v pokojíčku jistého rána. Neměl žádné viditelné okamžité výsledky, tehdy. To nic neznamenalo. A tak se pokusil. Řekl: „Tak nebo jinak, přesto věřím.” A když překračoval nohou obrubník, jeho zmrzačená noha se vyrovnala. On založil dům Pisga.

¹⁰⁶ Byl jsem tam jisté noci a kázal. Byli našlapaní v tom velikém hledišti. A stovky a stovky jich stálo na ulicích a všude, kam se dostali zezadu. A když se skončilo Poselství, něco se stalo, dvě věci, kterých jsem předtím ještě nebyl svědkem. To nebyli lidé, kteří rádi nadělají mnoho rámusu. To nebyli rovněž lidé, kteří suše sedí. Byli to lidé naplnění Duchem. A vychutnával jsem toto nádherné obecenství. A když jsme byli . . .

¹⁰⁷ Těsně předtím, když jsme se měli modlit za nemocné, začali zpívat něco na tento způsob. A já stál a byl jsem tím ohromen.

Řekl jsem: „Něco se tam děje. Nechápu to.“ Naslouchal jsem znovu a uslyšel jsem dva sbory. Řekl jsem: „Něco tu nesouhlasí.“ A potrásl jsem hlavou. A, v mých uších, znovu. Řekl jsem: „Ó, Pane, snad je to ozvěna toho sboru *zde*. Slyším další, *tam* daleko, nahoře, ve štítu.“ Řekl jsem: „Musí to tam být.“ A proto jsem opustil místo pro kazatele a šel jsem na kůr. Tam to bylo.

A já—já řekl manželce, řekl jsem: „Slyšíš to, miláčku?”

Ona říká: „Co to je?”

„Sestro Arganbrightová,” řekl jsem, „slyšíš to?”

Ona řekla: „Ano. Už jsem to jednou slyšela ve svém životě.”

Šel jsem k bratru Arganbrightovi, „slyšíš to?”

„Ano.”

¹⁰⁸ Všichni zpívali se skloněnými hlavami. „Ó,” řekl jsem, „snad . . . chci se ujistit. Nechci být nedůvěřivý, ale, Pane, jsem tvůj svědek, mám být strážným, musím vědět o čem mluvím. Musím si být tím jist.”

¹⁰⁹ Stejně tak je to s Božským uzdravením, pokud si nejsem jist, neřeknu o tom nic. Pokud si nejsem jist, že to je Příchod Páně, pak o tom neřeknu nic. Musím si tím být jist.

¹¹⁰ Vrátil jsem se znovu na místo pro kazatele. Všichni měli skloněné hlavy.

¹¹¹ A potom volání k oltáři, mnozí lidé položili své ruce na okno, přišli ke Kristu. A zpívali. Když jsem tam přišel, řekl jsem: „Pane, to není možné. Ti lidé kteří zpívají *zde* dole jsou obyčejní lidé, ale tito *tam*, to zní jako kdyby jich bylo několik . . . Možná dva nebo tři tisíce zpívajících, *zde*, ale dělalo to dojem, jako kdyby jich *tam* bylo sto tisíc. A byl to jeden z nejsladších hlasů, opravdu vysoký soprán, jako ženské hlasy. Naslouchal jsem tomu a začal jsem se chvět.

¹¹² Couvl jsem znovu na chvíli jsem naslouchal. Vystoupil jsem výše. Vrátil jsem se, neboť oni pokračovali ve zpívání v Duchu. Naslouchal jsem znovu. To nebyl *ten* hlas; tenhle *tam* byl jiný hlas a tenhle *zde*, to byl jiný hlas.

¹¹³ A když bohoslužba skončila řekl jsem tomu kazateli: „Kazateli, slyšel jsem něco podivného.”

Řekl: „Co to bylo, bratře Branhame?”

¹¹⁴ Řekl jsem: „Slyšel jsem ženský soprán, vysoce nacvičené hlasy, nejnádhernější, jaké jsem kdy slyšel ve svém životě, *tam* nahoře.”

¹¹⁵ On řekl: „Bylo to už slyšet mnohokráte, bratře Branhame.”

¹¹⁶ Četl jsem o jedné staré matce . . . Ó, zapomněl jsem jak se jmenovala, která se modlívala za nemocné. A jednou večer, když pastor ukončil své kázání, ta malá matka se přišla modlit

za nemocné. Měla kolem sebe pět nebo šest dětí. A najednou se zastavila a naslouchala. Byla to paní Woodsworth Edder, pokud jste někdy četli její knihu. A ona naslouchala a řekla: „Seshora nad tímto shromážděním zpívá sbor.”

A potom, když se hlasy utišily, *zde dole*, to zpívání nadále pokračovalo, hleďte. A já jsem tam stál.

¹¹⁷ A právě tehdy, daleko vzadu v budově... Vidíte jak uspořádané, dokonalé? Nu, já—já věřím v mluvení v jazycích. Věřím, že to je Boží dar, který je v církvi. Věřím, že byl zneužit, jako mnohá Písma, která byla zneužita, ale existují rovněž ty pravé. Ano. A tento muž se postavil vzadu v budově, tam daleko, a řekl čtyři nebo pět slov v jiném jazyku. Nikoliv—nikoliv pouze... To byl dialekt. Mohli jste to slyšet. Všichni byli tiše.

¹¹⁸ A něco mnou pohnulo, nikdy ve svém životě jsem neměl výklad. Ani tehdy jsem jej nepoužil, neboť jsem se zděsil. Tyto věci jsou Boží. Raději si s nimi nepohrávejte.

¹¹⁹ A něco mi řeklo: „Pastor se bude modlit modlitbu víry.” Musel jsem se kousat do jazyka. A očekával jsem. A zde To přišlo znovu, další vlna, a řeklo: „Pastor se bude modlit modlitbu víry.”

¹²⁰ Pomyslel jsem: „Pane, nemám dar výkladů. Ten můj to je modlitba za nemocné a proto nemám žádný dar výkladů.” A zavřel jsem znovu ústa a tiše stál.

¹²¹ A zrovna tehdy povstal pastor a začal se modlit za nemocné. Ó, On je Bůh! Nemoci byly uzdraveny, všude v celé budově, všude. Co to je? Svítání. Zůstává zde ponechána nadále malá ratolest. Netrapte se. Bůh nikdy nebyl bez svědků.

¹²² Doufám nyní, že něco velikého, tajemného, někde, snad ne andělským hlasem, ale něco přiměje každého hříšníka, pokud se takový nachází v budově, u vědomí, že noc se stává tmavší a tmavší nad zemí, temné mračno. Ale Příchod Páně je blízko, a on to působí. A jakožto váš strážný, mohu říci: „Přichází jítro.” Buďte připraveny, Jitřní hvězdy, zaskví se!

¹²³ Kolik z vás by si přálo být vzpomenu to v závěrečné modlitbě, předtím než odejdeme? Pozdvihněte své ruce.

¹²⁴ Drahý Bože, vidíš tyto lidi, jak pozdvihli své ruce. A udělali to upřímně. Mnozí z těch, kteří listují v novinách, hloubají ve filozofech, knihách a článcích různých druhů, ale nemohou najít odpověď. Ale ona zde přichází, tohoto rána, v Bibli. „Přichází jítro a rovněž noc.” Modlíme se, Bože, abys požehnal každou osobu zde, která pozvedla svou ruku. A Ty víš, co se skrývá za těma rukama. A, Pane, věřím, že tam, kde oni zrovna sedí, že všudypřítomný Bůh je schopen rozdělit jim jejich dědictví Ducha, které hledají v této hodině. Dejž to

jednomu každému, Pane. Pro Tvé Slovo a jejich touhu, a Tvé Božské zaslíbení, které nemůže selhat, nechť přijmou to, kvůli čemuž pozdvihli své ruce, zatím co se za ně modlím. Ve Jménu Pána Ježíše, nechť to přijmou. Amen.

Bůh buď s vámi.

¹²⁵ Nyní nám už zůstává jenom velice málo času pro . . . Nyní se budeme modlit za nemocné. Jsem tak šťasten, že si mohu být jist tím, že zde je naděje pro nemocné. „Já jsem Hospodin, který odpouští všechny tvoje nepravosti, který uzdravuje všechny tvoje nemoci.”

¹²⁶ Ať je to sebevíc podivné, byl jsem před chvílí pohnut vzhledem k té mladé mamince, která zde leží na nosítkách. A ona je obětí Hodgkinsovy nemoci. A tuším, že vedle ní, to je její maminka. Jsem si naprosto jist. Ano, to souhlasí, tato matka mi vyprávěla o svém dítěti a já jsem se ji pokoušel povzbudit.

¹²⁷ A kdosi právě telefonoval po tomto poselství. Cítím, že spasení je ta první věc. Uzdravení ta druhá. Uzdravení může trvat do konce tvého života, po mnoho let. Může tě učinit šťastným a radostným, zatím co jsi zde na zemi, ale ustane při tvé . . . při tvé smrti. Ale duše, která je spasena, má Věčný Život. Nemůže zahynout a nic tě toho nemůže zbavit. Dostala se do Božích Knih, aby byla vzkříšena v ty poslední dny. A ta důležitá věc je ta první. „Nejprve Království Boží a jeho spravedlnost, ostatní věci budou přidány.”

¹²⁸ Chtěl bych jen dát svědectví o uzdravení této hrozné nemoci, kterou trpí tato mladá žena. Stalo se to už před nějakou dobou . . . Snad jsou přítomni dnes ráno. Nebývám tu příliš často, abych věděl, kdo je kdo. Mnohé z vás neznám. Ale byla zde mladá dívka na střední škole. A ona trpěla Hodgkinsovou nemocí a vzali ji k lékaři, kvůli těm praskajícím boulím na ní. A vzali z ní kousek této boule a odeslali pryč, aby zjistili oč se jedná. A vrátilo se to zpátky: „Nevyléčitelná Hodgkinsova nemoc.”

¹²⁹ A matka si nepřála aby dítě vědělo, o jakou nemoc se jedná. A lékař doporučil matce, aby ji dovolila chodit do školy, neboť jí už zůstalo jen několik dnů života. Nakonec to postihne srdce. A Hodgkinsova nemoc je rakovina, víme, určitá forma. A proto poslali mladou dívku zpět do školy a nechali ji, ať zemře.

¹³⁰ Matka z toho byla zoufalá. A telefonovala mi a řekla: „Chci ji přinést. Ale, nakolik rozumím, bratře Branhame, že častokráte ve svých modlitebních řadách, když jsi pod pomazáním Ducha, jmenuješ nemoci.” Řekla: „Nebyl bys tak hodný, jestliže Duch Svatý zjeví něco ohledně toho dítěte, abys o tom pomlčel?”

¹³¹ „Nu,” řekl jsem, „nevím jestli to On zjeví, pokud to nebude moci ozřejmit.” Řekl jsem: „Stěží mohu o tom tak uvažovat. A v mé vlastní modlitebně zřídka mívám taková shromáždění.” Řekl jsem: „Modlím se jednoduše za nemocné.”

¹³² A tato mladá slečna přišla do řady. Zeptal jsem se matky: „Jsi křesťankou?”

Řekla: „Nikoliv.”

Řekl jsem: „Je tato dívka křesťankou?”

„Nikoliv.”

¹³³ Řekl jsem: „Je to hrozná věc opustit svět.” A řekl jsem: „Už ji nikdy neuvidíš, pokud odejde v takovém stavu.”

¹³⁴ A tak, když tato mladá paní vstoupila do místnosti tohoto rána. . . A přešla tím stejným místem kde jsem se modlil za tu mladou dívku; stejně tak to bude s touto mladou dívkou, během několika minut. Zeptal jsem se jí. Znal jsem ji. A řekl jsem: „Jsi ta slečna ze zdejší střední školy?”

Řekla: „Jsem.”

Řekl jsem: „Obáváš se své nemoci?”

¹³⁵ Řekla: „Lékaři mi řekli, že si myslí, že to bude v pořádku.”

¹³⁶ „Dobře,” řekl jsem, „co potom, když nebudeš v pořádku? Jsi křesťankou?”

Řekla: „Ne, pane. Nejsem.”

Řekl jsem: „Chtěla bys být křesťankou?”

Řekla: „Chtěla.”

¹³⁷ Řekl jsem: „Chtěla bys odevzdat své srdce Kristu?” A ona řekla, že chce. A přiběhla její matka a řekla, že chce také. Tož, pokřtil jsem je obě v bazénu. Modlil jsem se za tu mladou dívku.

¹³⁸ A čas šel kupředu. A konečně se její stav začal zlepšovat, po několika dnech, ona nevěděla co s ní vlastně bylo. A po nějaké době ji vzali opět na vyšetření a nemohli to najít, ani stopu, vůbec. To je. . .

¹³⁹ Nerad mluvím pochvalně o lidech, ale chci být čestný vůči lidem. Je zde muž v tomto městě, mnohým dobře známý, je to skvělý křesťanský bratr, jinak by nebyl diákonem v této modlitebně. . . Chtěl jsem říci kurátorem v této modlitebně. Je zde nyní přítomen. A on si vzal na starost zaznamenat vše o této dívce. O několik let později, o dvě nebo tři léta později, tato slečna ukončila svou školu a seznámila se s chlapcem.

¹⁴⁰ A jednou jsem ji potkal na ulici a ona byla tak šťastná a svěřila o slávě a moci Ježíše Krista, potom když jí řekli, co to bylo. Tato dívka je vdaná. Má děti. A žije šťastně.

¹⁴¹ A její otec přišel dát se ostříhat do podniku tohoto muže. A pan Egan, který je zde, se po celou dobu zabýval touto

záležitostí. A tato dívka je zdravá a v pořádku. A stalo se to, jak dávno, bratře Egane? Před několika léty, že ano? [Bratr Egan říká: „Čtyři, pět, šest let tomu.“—vyd.] A ona dnes žije, na svědectví že Bůh uzdravuje Hodgkinsovou nemoc.

¹⁴² Ó, je to báječné si uvědomit, že v hodině nouze máme útočiště. Tímto útočištěm je Kristus.

¹⁴³ Chtěl bych vyličit pro ty... pro ty ostatní v tomto shromáždění malý příběh, který se právě udál. Pán byl tak dobrý, že odpověděl na modlitby vás všech, když jsem jel na Západ, za účelem uspořádání shromáždění, před několika týdny. Zatím co jsme byli na shromáždění v Tulse, měl jsem... neměl jsem promlouvat, neboť... Měl jsem tam mít shromáždění. Ale kazatelé měli v tomto čase v plném proudu jiná probuzenecká shromáždění. Minul jsem je tedy a jen jsem vzal bratra Arganbrighta, abych jej vzal do Kalifornie; manželka a já a malý Josef.

¹⁴⁴ A té noci, když jsme pozdě dorazili na místo, dozvěděl jsem se, že Oral Roberts a Tommy Osborn měli kázat tohoto večera. A tak bratr Arganbright telefonoval po hotelích, dokud nezjistil, kde se nacházíme a řekl: „Přijed' sem na shromáždění.“ A tak dorazil k nám, on a bratr Sonmore, křesťanský obchodník, předseda místní skupiny v Minneapolis. Oni—oni pro mne přijeli.

¹⁴⁵ A šel jsem s nimi, a u nich se obědvalo, v—v tanečním sálu Mayo, obrovské místo. Seděli tam multimilionáři. Můžete si pomyslit jak jsem se cítil, když jsem přišel na takové místo. Nevěděl jsem ani, jak používat nůž a vidličku, které měli na stole. Ale šel jsem.

¹⁴⁶ A když jsem tam přišel, kázal Oral Roberts. A kázal o hojném životě, hojnosti a říkal těmto křesťanským obchodníkům, že: „Ježíš Kristus ulovil ryby, naházel je do sítě a měli více, než mohli—mohli použít.“ A bratr Roberts je mocný řečník, vždyť to víte. A řekl: „Je zde dost pro všechny.“ A řekl: „Nu, já tam stavím chrám, který snad bude stát milióny dolarů.“ Řekl: „Je postaven z bílého mramoru.“ A řekl: „Jednou jsem přešel na druhou stranu cesty, abych se na to podíval a ďábel řekl: ‚Víš co? Lidé se budou procházet kolem a říkat: Toto udělal Oral Roberts.‘“

¹⁴⁷ On řekl: „Řekl jsem tedy ďáblu: ‚Budou však muset říci, že Oral Roberts se pokusil.‘“ To je dobré. A on řekl: „Potom to bylo vloženo na srdce bankéře, zde ve městě, který mi dal z banky půjčku, asi na dva milióny dolarů, na dokončení budovy.“ Banky toto nedělají. Dobře víte.

¹⁴⁸ A on řekl: „Jistý obchodník, bankéř, zde nyní sedí.“ Řekl: „Nechci jej jmenovat, neboť vlastně ani nepatří mezi lidi plného evangelia. Ale,“ řekl, „je zde.“ A řekl: „Nejsem si jist jestli se vůbec považuje za křesťana. Ale,“ řekl, „něco jej

pohnulo v srdci a umožnil mi dostat tyto peníze.” Řekl: „Pokud by se chtěl postavit,” řekl, „může, ale nerad bych toho muže zde uvedl do rozpaků.”

¹⁴⁹ Tento muž povstal a řekl: „Neuvádíte mne do rozpaků, pane Robertsi,” a posadil se.

¹⁵⁰ Vstoupil jsem dovnitř a posadil se. Potom bratr Roberts, jakmile ukončil, přišel ke mně a stiskl mi ruku a objal mne rukama. A několik minut potom, neboť, mnozí lidé kteří přišli, víte, hovořili během toho, co jsme obědvali a žádali o shromáždění a tak dále a kazatelé.

¹⁵¹ A potom se postavil Demos Shakarian. Je to předseda skupiny Obchodníků plného evangelia. On se postavil a řekl: „Víte co, zrovna se cítím být veden k tomu, aby nám bratr Branham kázal dnes večer závěrečné poselství.”

¹⁵² Nu, nevěděl jsem co k tomu říci. A začal objasňovat věci týkající se lidí tam sedících, řekl: „Zde je *ten-a-ten*. Setkal jsem se s ním dnes.” Řekli mi, že vlastní tyto tři nebo čtyři městské bloky zázračných vil. Multimilionáři a pěstitelé dobytka a tak dále, a co já budu moci říci v takovém shromáždění?

¹⁵³ Ale, víte, nejlépe je vždy uposlechnout. A proto jsem povstal, abych mluvil jak nejlépe jsem uměl. A na konec bohoslužby... Je naprosto nevhodné dělat výzvu k oltáři na takovém místě. Ale víte, udělal jsem výzvu k oltáři i na pohřbech. A tak jsem si pomyslel: „Je zde dobrá příležitost.” A udělal jsem výzvu k oltáři. A všichni tito mužové a ženy přišli k Pánu Ježíši a odevzdali svá srdce Pánu.

¹⁵⁴ Byl jsem ohromen pohledem na jednoho milionáře, manželku multimilionáře v malém klobouku s nápaditým peřím na jedné straně, snad ji to stálo stovky dolarů. A slzy tekly po jejich tvářích. Uchopila mne za ruku a řekla: „Bratře Branhamo, mé srdce je pohnuté.” Řekla: „Myslela jsem až doposud, že jsem byla křesťankou.” Řekla: „Chci sloužit Pánu.”

A řekl jsem: „Děkuji.”

¹⁵⁵ A potom během několika minut, Něco ke mně promluvalo: „Modli se nyní za nemocné.”

¹⁵⁶ Pomyslel jsem si: „Ó, nikoliv. Toto nemohu udělat. Už jsem stejně narušil... tento veliký taneční sál. Budu-li se modlit za nemocné pomyslí si, že jsem opravdu fanatik.” A tak jsem si pomyslel: „Pán by mi to jistě neřekl. Snad je to následkem vzrušení způsobeného rozhovory a tak vypadnu odsud a posadím se.”

¹⁵⁷ A tak jsem prošel kolem kazatelny až na konec a posadil se vedle bratra Jacka Moore, který tam seděl a hovořil. A přenechal jsem bohoslužbu prezidentovi, panu Shakarianovi.

158 Potom když on—on se postavil, řekl: „Víte co?“ Ó, Bůh jej musel chopit za rameno. Řekl: „Cítím se být veden, aby znovu přišel bratr Branham a modlil se za nemocné.“

Pomyslel jsem si: „Ó, přesně tak.“

159 A tak jsem povstal a řekl jim. Řekl jsem: „Cítil jsem to. A prosím Boha za odpuštění. Ale je lepší, když je dotčen rovněž někdo jiný, víte, potom si uvědomujeme spolu, že to je působení Ducha.“

160 Tak jsem řekl: „Nu, Božské uzdravení není dotek totemového sloupu. Není to něco vyplývajícího z obrazotvornosti. Je to ten stejný Bůh, který před chvílí spasil tyto lidi. On je ten stejný Bůh, který uzdravuje všechny ty lidi zde, pouhou jednoduchou vírou, když Mu věříme.“ Řekl jsem: „Věříte tomu?“

161 A nyní, co se týče toho tajemství, ke své církvi. Nakolik víte, moje služba se mění, a, jaká nádherná změna! Ó! Všichni si vzpomínáte na Slova, která zazněla. A pokaždé když se toto stane, něco se děje, když o tom mluvím, přechází—přechází ke mně: „Řekni této hoře.“ Proč to bylo? To byla víra. Všechno je vírou. Víra není něco k čemu jste se vypracovali. Víra je něco, co máte.

162 A pomyslel jsem si: „Jestliže... Vždy jsem se styděl za svou víru vedle lidí, ač Pán byl velice laskavý.“

163 Ukázal věci, řekl vidění. Všechno bylo dokonalé. Vy o tom víte. To není nějaký jednotlivec. To není člověk. Je to Bůh, který to činí.

A tento snímek *zde*, ten se dostal do celého světa!

Tyto jsou v Německu!

164 A zde před několika týdny, snad jsou zde příchozí, kteří to ještě neviděli, udělali další. Mám jej doma. Je to profil Pána Ježíše stojícího těsně za místem, kde stojím. A Jeho ruce jsou vztažené a jazyky ohně létají z Jeho rukou, zatím co jsem kázal na téma: „Řekni této hoře: ‚Zdvihni se‘ a nebudete-li pochybovat ve svých srdcích, nýbrž věřit.“ A tak to máme. Je to v Techni-... barevný Kodachrome. Nyní to máme doma. Dělali... Bylo to podrobeno vědeckému prozkoumání a tak dále a v laboratořích. Brzy to bude zde, ten další, doposud je jich šest na různých místech, jež byly udělány.

165 Tento je nejvýznačnější ze všech, které byly spatřeny. Zde je Jeho—Jeho brada, Jeho tvář, Jeho profil, Jeho složené ruce. A já jsem stál *takto*, kde On měl Svá ramena, nemůžete ani vidět moje místo, *takto*; moje hlava, potom moje nohy, dolů k podlaze, pouze hlava a nohy, toť vše, co zůstalo. Vidíte? A On—a On stojí se Svými rukama *takto*. A já mám své ruce *takto*, kážu, říkám: „Řekněte této hoře.“ A v této chvíli se něco stalo. [Bratr Branham jednou cvakl prsty.—vyd.] A oni cvakli

snímek Tohoto. A tam to bylo, vzadu, vše v barvách. A veliká, jak ji naaranžoval Bůh, veliká nádoba s calla-liliemi, která tam stála.

¹⁶⁶ On je Lilie z údolí. Z čeho dostáváme opium? Z lilií. To souhlasí. Jaké je Boží opium? Pokoj. Opium způsobí, že zapomeneš na své starosti. Kuřáci opia, oni se sami zabíjejí tímto opiem. Bůh má Opium. Amen. Zmírní každou bolest, uzdraví každou nemoc, odstraní každou starost. Dokud vdechujeme jeho Opium, máme pokoj.

¹⁶⁷ A tento veliký koš lilií se nachází před pódiem, kde jsem kázal.

¹⁶⁸ A modlil jsem se tam v Tulse za nemocné a sestoupil jsem dolů a odešel. A asi po deseti minutách . . .

¹⁶⁹ Nechci jmenovat toho evangelistu. Ale žena, která měla artretismus páteře a byla zaměstnána u toho evangelisty, ona byla stenografkou. A ona musela psát *takto*, neboť její ruce a ramena byly spoutány. Psala *takto*. A tento—tento významný evangelista z Tulsy ji zaměstnával, dal jí práci.

¹⁷⁰ A ona se vzdalovala chodbou. A najednou byla její ramena uvolněna a ona začala skákat a křičet, dokud neupoutala pozornost všech, co tam byli. A ta upřímná žena padla na svá kolena, pozvedla své ruce a začala *takto* tleskat. [Bratr Branham třikrát zatleskal rukama—vyd.] Boží sláva, neboť Bůh ji osvobodil, pouhých několik minut po modlitbě.

¹⁷¹ A já vyklouzl, naslouchal jsem a pozoroval co mluvila. Řekla: „Odcházela jsem chodbou.”

A řekla: „Nu, díky Bohu.”

¹⁷² Otočil jsem se a začal se ubírat jiným směrem. A slyšel jsem z dálky, a viděl, kterak se všichni tito hříšníci shlukli spolu a chtěli se přesvědčit, oč se jedná. A byl tam muž, který si vzal slovo, bratr Gardner, ten muž, co mi věnoval tento oblek.

¹⁷³ Mnozí z vás znáte bratra Gardnera. Bratr Gardner z Binghampton, New York, význačný dealer značky Oldsmobile během posledních tří let, prodal více vozů Oldsmobile než kterýkoliv jiný muž ve Spojených státech. A on létá soukromým letadlem. A něco více než před rokem . . . Jmenuje se George Gardner. A on . . .

¹⁷⁴ Jeho pilot, sám, letěl sám a měl pád, s letadlem. A roztrástil si kolena a kotníky. A jeho nohy a chodidla byla znehybněná a chodil *takto*, jeho pilot.

¹⁷⁵ A byl přítomen, když jsme se modlili a odešel z toho sálu, kde se konal banket. Měli pro něj nedaleko místnost, aby neměl potíže s chůzí sem a tam. A zde je jeho svědectví. Šel do své místnosti a posadil se; nebyl ani křesťanem. A řekl si: „Z

nějakého důvodu věřím tomu plešatému chlapíkovi, který dnes kázal." A řekl: „Zpozoroval jsem, že se mi pohybují prsty." A vyskočil na nohy a byl naprosto v pořádku.

¹⁷⁶ Když tam stál, oslavoval Boha, stoje, pozdvihoval své nohy, nahoru a dolů, *takto*, a svoje nohy všemožně do všech stran a vydával svědectví na slávu Boží.

¹⁷⁷ Ještě jednou, dříve než se budeme modlit za nemocné. Stál jsem s bratrem Arganbrightem. A můj dobrý přítel, Leo a Gene, ví, co znamenají telefonní hovory. Telefon bzučí a bratr Arganbright odpovídá. A, víte, nemůžete být všude. Ale, stalo se, že jsem zvedl telefon.

¹⁷⁸ Věřím, že vše se děje na cestě Boží prozřetelnosti. Věříte tomu? Věřím, že z toho důvodu tato paní je zde. Věřím, že z toho důvodu vy všichni jste zde. Věřím, že z toho důvodu jsem zde, že jsme se shromáždili k slávě Boží, z nějakého důvodu. Proč bychom jeli po těchto zledovatělých cestách, abychom zde byli tohoto rána?

¹⁷⁹ Zvedl jsem telefon, neboť bratr Arganbright nebyl zrovna v místnosti. A zaslechl jsem: „Chtěl bych promluvit s bratrem Branhamem."

Řekl jsem: „Jsem bratr Branham."

¹⁸⁰ Byl to nějaký Španěl. Řekl: „Pane, vím, že to je téměř nerozumné, abych se tě na něco ptal." Řekl: „Mohu si představit jak jsi lidmi utahaný a tak dále. Ale," řekl, „Jsem misionář z Mexika." A řekl: „Bydlím zde, v La Crescenta. A dozvěděl jsem se před několika hodinami, že jsi ve městě." A řekl: „Vzal jsem dítě zpět, abych se pokusil dostat je k bratru Robertovi nebo některému z bratrů, kteří se modlí za nemocné." A řekl: „I když to je moje děťátko, moje víra, tuším, byla příliš slabá." Řekl: „Mému dítěti nejsou ještě ani čtyři měsíce a umírá na rakovinu."

A Něco mi řeklo: „Jdi k tomu dítěti."

¹⁸¹ „Nu," řekl jsem, „pane, vezmu bratra Arganbrighta a ty mu řekni, kde se to dítě nachází, setkám se s tebou." A tak on. . . Vzal jsem bratra Arganbrighta a on mu to vysvětlil.

¹⁸² A tak jsme nasedli do vozu a jeli. Setkal jsem se s jeho ženuškou. A on byl mexikánec i když na to nevypadal. Měl bílou kůži, světlou, ale byl to mexikánec. Mexikánci jsou totiž častokráte blondýni, neboť jsou míšenci mezi španěly a indiány. A někteří indiáni jsou blondýni, sněhobílí. A jeho manželka byla finka, striktní blondýnka, velice roztomilá ženuška.

¹⁸³ Šel jsem s ním do nemocnice podívat se na dítě. Když jsem vstoupil do pokoje, měli je hned vedle pokoje pro ošetřovatelky. Neboť toto malé dítě, kterému bylo pouze čtyři měsíce a narodilo se se zhoubným nádorem čelisti, která následkem otoku čněla asi

takto daleko od jeho obličejů, *takto*, asi *takto*. A lékaři se to pokusili operovat. A dlouhé a hluboké jizvy se táhly kolem této malinké šíje, všude dokola. To ovšem tomu nepřekazilo; potom to zasáhlo jazyk. A ta malinká čelist visela *takto*, a ty veliké hluboké jizvy *zde*. A jeho malý jazyk. . . Malá ústa nebyla větší než *takto*. A jeho malý jazyk, snad *tak* velký, byl oteklý a vyčníval *tak* daleko, byl otočen dozadu. A přerušil dýchání nosem neboť byl oteklý k samému patru jeho úst. A, samozřejmě, to přerušilo dýchání, *odsud*. A proto mu museli proříznout otvor rovnou do hrdla. A měl malou píšťalku, jako malou. . . jako malou kulatou plechovku ve svém hrdle. A jeho útlé paže byly v dlahách, *takto*, aby nemohlo dostat na tu píšťalku a vyndat ji; jinak by se udusilo. A tato rakovina, ona se uvolňovala a ošetřovatelka tam musela s něčím stát a odstraňovat tuto rakovinu z té píšťalky, jinak by se dítě udusilo.

¹⁸⁴ A otec přišel k hraně postele a řekl: „Ricky, malý tatínkův chlapečku!” On řekl: „Tatínek přivedl bratra Branhamu, aby se za tebe modlil, Ricky.”

¹⁸⁵ Když řekl: „Malý tatínkův chlapečku,” můj duch mne téměř opustil. Nemohl jsem to už déle vystát. Musel jsem se pevně chopit hrany postele. „Malý tatínkův chlapečku.” A ten mrňousek, i když byl tak mladý, poznal svého tatínka. A začal sípat a vrzat rameny, *takto*. A chtěl pohladit toho kloučka po hlavě. A to ubohé malé dítě, se narodilo v tomto stavu. Nemohl jsem ani promluvit. Pouze. . . Víte, jste tak plní, nejste s to promluvit.

¹⁸⁶ Pohleděl jsem dolů, uviděl jsem tyto malinké, útlé ruce vyčnívající z těchto pevných dlah. [Bratr Branham napodobuje pískání—vyd.] A dělal takový pískavý zvuk. A pomyslel jsem si: „Není to hodné soucitu!”

¹⁸⁷ A když jsem se poněkud vzpamatoval pomyslel jsem si: „Ježíši, přece nemůžeš mítí potěšení z takového pohledu? Nemohu tomu věřit. Prostě nemohu věřit, že bys byl oslaven utrpením toho malého dítěte. Není to možné. To přece působí, že já, hříšník, soucím s tímto dítětem a co potom Ty, který jsi pramenem všeho milosrdenství?” A neřekl jsem ještě ani slovo.

¹⁸⁸ On se s ním pokoušel hrát a utiшит ho. A jeho útlé tělíčko mělo na sobě plénku, asi tak. . . To útlé tělíčko a vše, nebylo větší než *takto*. A jeho hlavička byla ta největší část, jeho čelist oteklá a *takto* velká. A okolo hlavy mělo cosi, co mělo zabránit této malé hlavičce, aby se otevřením neroztrhla. Víte, kousek hadru; jeho čelisti byly otokem tak veliké, vyčnívající *takto* a mělo to zabránit roztržení. A stála tam ošetřovatelka.

¹⁸⁹ Pohleděl jsem na to dítě a pomyslel jsem si: „Pane, co bys asi učinil, kdybys *zde* stál?”

¹⁹⁰ Nu, uvědomuji si, že jsem za kazatelnou. UVědomuji si, že Bůh je přítomen. Ale měl jsem dojem, že Něco promlouvá v mé

duši a říká: „Čekám a jsem zvědav, co s tím učiníš. Dal jsem Svou autoritu Církvi.“ A zde jsme zpět u toho: „Řekni této hoře.“ „Dal jsem Svou autoritu Církvi a čekám a jsem zvědav, co s tím učiníš.“

¹⁹¹ Jsem zvědav jestli toto je Jeho postoj k nám neustále, že On čeká a chce vidět co učiníme. Co se znamením doby, o kterých jsme zrovna mluvili? Co On učiní? On čeká a chce vidět, co učiníme.

¹⁹² Nu, vzal jsem jeho malou ručičku do své, pouze do prstů, *takto*. Byla tak malinká. A řekl jsem: „Pane, vyslyš modlitbu Svého služebníka. A skrze víru, věřím totiž, že Ty jsi, kladu mezi démona rakoviny a život toho dítěte Krev Ježíše Krista. Mezi vraha toho dítěte, Krev, kladu ji vírou.“ A nebyl jsem s to říci nic více.

¹⁹³ Obrátil jsem se a začal jsem odcházet. Otec mne následoval. On řekl: „Bratře Branhame, Pán mi položil na srdce, abych ti dal nějaké desátky.“

¹⁹⁴ „Ó,” řekl jsem, „bratře, vůbec o tom neuvažuj. Nikoliv.“ Řekl jsem: „Peníze mi nejsou zapotřebí, bratře.“

¹⁹⁵ On řekl: „Ale ušetřil jsem nějaké desátky.“ Ó, nebylo to nic moc, zapomněl jsem už kolik to obnášelo, ale tuším, že kolem padesáti dolarů. On řekl: „Pán mi položil na srdce, abych ti to dal.“

¹⁹⁶ Řekl jsem: „Něco ti řeknu. Přijmu to, ale ty to potom vrátíš a odevzdáš na malého Ricky zde, na jeho nemocniční účet. Neboť jsi kazatel. Vím, co to je, co znamenají peníze. A ty, jakožto misionář, a vím, že jsou zapotřebí peníze. A máš rodinu a všechny účty lékaře. Dej to rovnou na Rickův účet.“

¹⁹⁷ Řekl: „Nechci to tak, bratře Branhame. To není na placení lékařů. To je na placení kazatelů.“

¹⁹⁸ A řekl jsem: „Ano, ale já ti to vrátím.“ A odmítl jsem to.

¹⁹⁹ A šel jsem domů a během pouhých několika hodin tyto čelisti a jeho jazyk se vrátily na normální místo. Bůh uzdravil toho malého chlapečka. Ještě toho rána, kdy jsem odtamtud odcházel, mu odstraňovali z hrdla tu píšťalku.

²⁰⁰ Ta událost alarmovala celé západní pobřeží. Význačný lékař poslal svého syna se svým vnukem. Odřízli mi cestu asi na čtyřicáté nebo padesáté míli v Pasadeně, odřízli mi cestu tam, kde jsem se měl ubírat, abych se modlil za to nemluvnátko, které mělo mozkové křeče. Dali mu penicilinovou injekci a způsobili, že jej postihla rakovina následkem injekce do kyčle. A jsem si jist, že Pán je uzdravil.

²⁰¹ Krátce předtím, než jsem opustil dům, začal zvonit a zvonil telefon. Bratr Arganbright, slyšel jsem, jak se s někým dohaduje. Řekl: „Nikoliv, nemohl bych to učinit.“

²⁰² Právě, když jsem nasedal do vozu přijel malý combi. Kdo jiný to mohl být než můj malý mexický bratr se svou manželkou! Oba jen plakali a oslavovali Boha. Řekl: „Bratře Branhame, přinesl jsem ti tyto desátky.”

²⁰³ „Ó,” řekl jsem, „bratře, nemohu to přijmout.” Řekl jsem: „Prostě nemohu.”

On řekl: „Ale já jsem ti je přivezl.”

Řekl, já jsem řekl: „Řekl jsem ti, abys je dal na účet Rickyho.”

²⁰⁴ On odvětil: „Toto ráno, když jsem šel k lékaři, abych mu dal tyto desátky, na účet Rickyho, lékař řekl: ‚Nejste mi nic dlužen.’ Řekl: ‚Nemám s tím vůbec co dělat.’ Řekl: ‚Je to veliký jev.’ Řekl: ‚Nejste mi dlužen ani penci.’” A tak řekl: „Vezmi si to, bratře Branhame. Pán mi řekl, že si to máš vzít.”

²⁰⁵ Pomyslel jsem si: „Ó, nemohu.” Řekl jsem: „Pane, necítím, že bych to měl učinit.”

²⁰⁶ Potom ke mně něco přišlo. Jednou stál Ježíš a pozoroval, kterak bohatí ve své hojnosti házeli peníze. Ó, ti měli dostatek a proto dávali hodně. A přišla nepatrná vdova a přinesla tři pence a to bylo vše, co měla. Vhodila vše, co měla na živobytí. Nu, co bychom učinili my? Ó, sestro, nečiň to. Ne. Víš co, nám to není zapotřebí. Nevhazuj to. To je celé tvoje živobytí.” Ale Ježíš ji klidně nechal přijít a učinit to, neboť: „Blahoslavenější je dáti, nežli bráti.”

²⁰⁷ Dostal jsem tyto malé desátky. Nevím, co s nimi učinit. Někam je dám, na nějaké dílo pro Boží slávu, na nějaký nejlepší účel.

²⁰⁸ Co to je? To je Boží sláva. To je moc Boží. Stíny se plíží. Kristus se objevuje, to je důvod, proč se objevují znamení a zázraky. [Bratr Branham klepe osmráte na kazatelnu—vyd.] Je to veliké Světlo Syna odrážející se od hvězd, s uzdravením na Svých křídlech. A jestliže On přináší uzdravení z toho odrazu Své Přítomnosti, co se potom stane, až přijde jako osoba? Tato naše porušitelná těla budou proměněna a stanou se jako Jeho vlastní oslavené tělo. Co bude potom, až On přijde? Než přijde, jsme vděční za světlo Syna Jeho Přítomnosti, jakožto Jitřní hvězdy, které se šplhají na hradby Slávy a nalézají se tam, aby pozdravily Jeho Příchod v této temné hodině.

Modleme se.

²⁰⁹ Ó, Pane, my Tě prostě tak milujeme, Pane, že nevíme, jak vyjádřit, jak dlouho... Nejsme unavení svědectvím o Tvé velebnosti. Ale je zde nyní hodina, kde očekávají nemocní lidé. Ty znáš tato svědectví. Jsou, nakolik vím, Pane, přesnou pravdou. O tom pilotovi, který tam stál, jak se mohl postavit na své nohy a celý stav, ve kterém se nacházelo jeho tělo; jak

vyhrnul nohavice a ukázal svá kolena a nohy celé pořezané a zjizvené, když lékaři se pokoušeli porovnat jeho kosti. Viděl tu ženu, která tam stála s nalíčeným obličejem a kterak se lícidlo smývalo slzami radosti, když vyprávěla o svém artritickém stavu a jak byla uzdravena tvou mocí. A o tom drahouskovi, malém děťátku a svědectví otce a těch, kteří byli přítomní.

²¹⁰ Nyní, Pane, Ty jsi stejně veliký zde tohoto rána, zde v této modlitebně, jak jsi byl kdekoliv na světě. A Ty jsi zaslíbil, že kdekoliv se spolu sejdem, že Ty budeš uprostřed nás. A budeme volat nemocné, které jsi k nám poslal dnešního rána. A prosíme za ně a budeme se modlit z celých srdcí modlitbou víry. A zachraň nemocné a pozdvihni je. A pokud se dopustili hříchů, odpusť jim, Otče. Jako se vyznáváme ze svých nedostatků jedni před druhými a modlíme se za druhé. A Ty jsi řekl: „Mnohot' zmůže modlitba spravedlivého opravdová.“

¹¹¹ Víme o jednom, který zde s námi leží dnes ráno, je to mladá maminka s těmi malými dětmi. Pane, podle lékařů se blíží ke konci své pouti. Ale my se modlíme, Bože, aby ses postavil mezi ni a nepřítelé. A když ji pomažeme a budeme se za ni modlit, necht' se Tvá moc dotkne její duše. To přinese víru a vysvobození. A necht' se vrátí domů a uzdraví se, a oslaví tě a bude odzrcadlením Jitřní Hvězdy, ke slávě Boží. Amen.

²¹² Nyní bratr Mercier, zatím co budeme brát ty lidi, podle pořadí, jak budou přicházet. Budeme pouze volat číslo. A budou umístěni do seznamu těch, za které se budu modlit.

*Strážný, kolik je hodin?, Roč 6 sv. 5
(Watchman, What Of The Night?, Vol. 30 No. 7)*

Toto poselství bylo proneseno bratrem Williamem Marrionem Branhamem v neděli ráno, 30. listopadu 1958, v Branhamově modlitebně v Jeffersonville, Indiana, U.S.A., bylo vzato z magnetofonové nahrávky a zde nezkráceně vytištěno a je šířeno *bezplatně* Voice Of God Recordings.

První české vydání v roce 1996.

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.

Copyright notice

All rights reserved. This book may be printed on a home printer for personal use or to be given out, free of charge, as a tool to spread the Gospel of Jesus Christ. This book cannot be sold, reproduced on a large scale, posted on a website, stored in a retrieval system, translated into other languages, or used for soliciting funds without the express written permission of Voice Of God Recordings®.

For more information or for other available material, please contact:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org